

Vroegmorgenwandeling 24 mei 2015

Met slechts 4 uren slaap op de teller, raak ik moeilijk uit mijn bed. Toch wil ik ook deze editie niet graag missen. Een snelle kop koffie en een paar boterbammen verder voel ik me al meer mans. Het is nog donker als ik vertrek. De lichtgekleurde wagen voor me wijst me de weg naar de afspraakplaats. Dat moet passen, de twee inzittenden moeten hier ook zijn. Het blijkt bovendien nog een klasgenote te zijn uit mijn kleutertijd, tof.

Even tof is dat er behoorlijk wat mensen al staan te wachten. Ik word pas helemaal wakker als ik uitstap. Het horen van de koekeek brengt me in een zachte extase. Deze vogel doet me steeds denken aan gelukzalige momenten, ergens ver van hier, op een Iers water.

Piet Desmet komt kort voor vijf uur aan met de fiets, hij is onze gids op deze tocht. Reigervoorzitter Jean-Pierre zal ons de weg tonen. Hij heeft de vooraf uitgestippelde route bij op een kaart. Met het groepje van 15 kunnen we vertrekken, de vroege vogels doen ondertussen al goed hun best. Direct al kunnen een behoorlijk aantal op naam worden gebracht. Op een smartphone houdt iemand de "score" bij.

Het Vierkavenbos is opnieuw behoorlijk geëvolueerd. In vergelijking met de eerste editie hier, begint het steeds meer op een echt bos te lijken. We vorderen maar langzaam, want constant moet onze gids stilhouden omdat opnieuw een andere vogelsoort op de teller wil. Het aantal afgelegde kilometer speelt hier ook helemaal geen rol. Alle aanwezigen willen vooral genieten, en bijleren. En dat doen ze. Piet bewijst opnieuw wat voor schitterende gids hij wel is. Het is niet alleen zijn kennis die aanspreekt, maar ook de manier waarop hij het brengt. Hier en daar een kwinkslag, een leuke anekdote; het zorgt ervoor dat ieder aan zijn lippen hangt. Bij een rietbosje wordt een 30 jaren oude frustratie van mij weggevoerd. Ik maakte me zelf al vaker druk over het feit dat ik, zelfs met een vogelgids in mijn handen, het verschil niet zag tussen een bosrietzanger en een kleine karekiet. Het blijkt zo te zijn dat zelfs als je er van elk één exemplaar in je handen houdt, je het nog niet kan zien. De enige manier om zeker te zijn is te luisteren naar hun zang, en te kijken naar de stek waar ze staan te zingen. Oef, wat zal ik vanavond rustiger slapen...

Ondertussen is de zon al wat zichtbaar. Dit is voelbaar het koudste moment van de dag. Filip merkte zelfs een paar klaverblaadjes op, waar een randje van ijs op te zien was. Piet haalt aan dat de vogels veel beter tegen deze koude zijn uitgerust dan wij. Vogels gaan hun veren opbollen, zodat ze het ideaal volume vormen om zo weinig mogelijk warmte te verliezen. Daar rubber laarzen echt niet goed isoleren, zie ik meerderen de tenen opkrullen tot een bol. De warme veren moeten ze hierbij echter wel missen.

De koekeek roept opnieuw. Vreemd, want in deze tijd van het jaar gebeurt dit enkel nog in de schemering. Piet kan de vogel ook dit jaar weer lokken, door zijn geroep na te bootsen. Verscheidene keren kunnen we het valkachtig silhouet van behoorlijk dicht zien voorbijvliegen.

Voor wie nooit eerder in dit Vierkavenbos kwam, dit is hier een voorbeeld van (aangelegde) diversiteit. Boswachter Mathieu heeft indertijd, en ook nu nog, heel goed zijn best gedaan. Elk stukje bos levert dan ook zijn eigen vogelsoorten op. Bij de kleine plasjes vinden we meerkoet en waterhoen. Van ver hoorden we op de grotere plas het hinnikende geluid van de dodaars.

Wat verderop een geluid dat we niet direct aan een vogelsoort kunnen linken. Het blijkt van een kleine kudde Konik - paarden te komen. Ze begrazen hier een stuk grasland in het bos.

Bij een oude beukenhaag horen we een tuinfluiter, opnieuw het moment voor een leuk weetje. Onderzoeken toonden aan dat bij

de mannelijke tuinfluiter het verlengende zonlicht de hormoonspiegel sterk stuurt. Vanwege de aanmaak van testosteron begint de vogel dan wat agressiever te worden. Heel sterk ook is dit: zijn teelballen worden door dit hormoon tot 300 keren groter dan het winterformaat. Voor alle zekerheid probeer ik deze zomer toch wat minder in de zon te lopen.

Het lijstje met geziene en/of gehoorde soorten loopt zo langzaam op tot 27. Niet slecht, zeker niet als we rekening houden met het feit dat in een jong bos nog geen nestgelegenheid biedt aan hollenbroeders. Frequente vogelsoorten als diverse mezen en spechten komen dus niet voor, net als de roodborst. Zij zullen hier later op de dag wel te zien zijn als ze komen foerageren.

Op de open plek aan het eind van de wandeling doet het zonlicht velen deugd. Je ziet dat ieder zoveel mogelijk de schaduw uitstapt op zoek naar warmte voor de handen en vooral de voeten. Voorzichtig volg ik hun voorbeeld, voorlopig voel ik mijn broek op kruishoogte nog nergens aanspannen, maar ik hou het toch maar in de gaten...

Tekst: Bart Debaes
Foto's: Filip Cardoen

